

РЕШЕНИЕ

№ 745

гр. София, 07.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 16.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **10696** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба на Х. Б. С. от [населено място], подадена чрез адв. М., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 25-4332-004550/04.09.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че автомобилът е бил паркиран на паркинг на сервиз за автомобили „Гарант Авто“, не е бил в движение, поради което не е налице административно нарушение. Сочи се, че в АУАН и заповедта липсват съществени реквизити касаещи мястото и субектите, за които се твърди, че са извършили нарушение. Изтъква се, че в оспорената заповед не е посочен административният орган, който издава заповедта, което е съществено нарушение на административнопроцесуалните правила. В този смисъл се счита, че не е спазена установената форма и ред за издаване на заповедта.

В съдебно заседание оспорващия, чрез адв. М., поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, като подробни съображения излага в хода по същество на спора. Заявява претенция за присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът – И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, редовно уведомен, чрез юрк. П., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена по съображения подробно изложени в хода по същество на спора и в писмени бележки. Моли за разноски за юрисконсултско възнаграждение

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната Заповед по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП на оспорващия е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС – Тойота Рав - 4 за срок от шест месеца, като е отнето СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели с № Р.. Заповедта е постановена въз основа на издаден АУАН № 4525671 от 28.08.2025 г. против В. И. Г., който на 28.08.2025 г., около 21:05 часа, е управлявал горепосоченото МПС /собственост на Х. Б. С./ в [населено място] по неизвестен път с посока на движение от [улица]към [улица], като при извършената проверка в близост до ГДГ 145 „Българка“ се установява, че водачът никога не е притежавал СУМПС, с което виновно е нарушил чл. 150 от ЗДвП – управлява ППС без да е правоспособен водач.

По делото са приети без оспорване от страните писмени доказателства представени с жалбата, административната преписка, включително и такива касаещи компетентността на административния орган, издал процесната заповед.

Разпитан е като свидетел В. И. Г. /водачът, който е управлявал процесното МПС без да притежава СУМПС/.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган - И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, както и заповед № 513з-9572 от 13.09.2024 г. на директора на СДВР.

В тази връзка съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и не са налице основания за отмяната му в условията на чл. 146, т. 1 от АПК, поради което неоснователни са възраженията в жалбата, че не е посочен административният орган, който издава заповедта.

Заповедта за прилагане на принудителната административна мярка е издадена в писмена форма и съдържа всички необходими реквизити, съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В нея е посочено, че се издава въз основа на АУАН, като са описани и установените с акта обстоятелства. В текста на акта фигурира позоваване на фактическо обстоятелство, съставляващо едновременно с това и възприетото от органа при произнасянето му материалноправно основание за прилагане на принудителната административна мярка. С оглед на това същата е мотивирана, като мотиви има изложени и в съставения АУАН. Не се констатират отменителни основания по чл. 146, т. 2 от АПК.

В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, такива, които ако не бяха извършени щяха да

доведат административния орган до различни фактически и правни изводи. Само подобни нарушения се оценяват като съществени и респ., само подобни нарушения биха могли да обосноват извод за незаконосъобразност на административния акт. Съдът не намира и никакви разминавания в съставения АУАН и в изложените в ЗППАМ мотиви. С оглед изложеното по-горе не се констатира основания, които да послужат за отмяна на заповедта в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Съобразно чл. 171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

По т. 2а. (посл. изм. - ДВ, бр. 2 от 2018 г., в сила от 03.01.2018 г.) прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство:

а) без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Разпоредбата на чл. 150, ал. 1 от ЗДвП постановява, че всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е индивидуално електрическо превозно средство или превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ.

От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че ППС, чийто собственик е жалбоподателят, е било управлявано от неправоспособен водач В. И. Г., т. к. след извършена проверка служителите на реда са установили, че същият никога не е притежавал СУМПС. В приложения акт за установяване на административно нарушение от 28.08.2025 г. е отразена описаната фактическа обстановка. Актът е издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма. Същият е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, който се ползва с презумптивна доказателствена сила за това обстоятелство съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, която не е оборена в хода на съдебното производство. Въз основа на него по безспорен начин се доказва извършеното административно нарушение от водача Г., по отношение на който не се спори, че не разполага със СУМПС.

Неподкрепени с доказателства остават твърденията в жалбата, че автомобилът е бил спрял, не е бил в движение, доколкото се е намирал на паркинг. Що се отнася до показанията на св. Г., то същите не кореспондират с останалите доказателства по делото, а имайки предвид, че същият е свидетел на жалбоподателя, то това обосновава и висока степен на заинтересованост от изхода на спора (чл. 172, от ГПК, вр. чл. 144 от АПК). По аргумент на чл. 172 ГПК показанията на всички, които са заинтересовани в полза или във вреда на една от страните, се преценяват от съда с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната тяхна заинтересованост.

В случая мярката е наложена и в съответствие с целта на закона, която е да се лишат от възможност неспособни лица да управляват МПС, в защита на значимия обществен интерес, свързан с осигуряване на безопасното движение по пътищата, което включва и управление на МПС от правоспособни лица – лица, които притежават свидетелство за управление на МПС, на които същото не е отнето и които не са лишени по този начин от правото да управляват МПС. При наличие на законоустановените предпоставки, както е в случая, наказващият орган действа при обвързана компетентност и няма право на самостоятелна преценка относно издаването на ЗППАМ.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Съобразно изхода на спора в полза на ответника се дължат разноски за юрисконултско възнаграждение в размер на 200 лева, определен на основание чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Съгласно чл. 3 от Закона за въвеждане на еврото в Република България /ЗВЕРБ/ дата на въвеждане на еврото в Република България е датата, определена в Решение на Съвета на Европейския съюз за приемането на еврото от Република България, прието в съответствие с чл. 140, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз, и Регламент на Съвета на Европейския съюз, приет в съответствие с чл. 140, параграф 3 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Решение (ЕС) 2025/1407 на Съвета определя 1 януари 2026 г. като дата за въвеждане на еврото като официална валута в Република България. Според чл. 5 от ЗВЕРБ официалният валутен курс на лева към еврото е неотменимо фиксираният валутен курс на лева към еврото, определен в Регламент на Съвета, приет в съответствие с чл. 140, параграф 3 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Превалутирането в евро се извършва съгласно правилата за превалутиране по чл. 12 и за закръгляване по чл. 13 от ЗВЕРБ.

Предвид горното и с оглед изхода на спора в полза на СДВР следва да се присъди еуровата равностойност на 200 лв., т.е. сумата от 102,26 евро – разноски за юрисконултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Б. С. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-004550/04.09.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

ОСЪЖДА Х. Б. С., ЕГН – [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес] да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102,26 евро /сто и две евро и двадесет и шест евроцента/ – разноски по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ:

